

Kitab Daniel - Nomer Dua Puluh Dua

Nyingkab Perdebatan Nubuat: Metodologi Hujan Ahir jeung Krisis Pamungkas

Jeff Pippenger
2023-12-17

Metodologi anu dipasihkeun idin ku Allah dipastikeun sacara husus dina Yesaya bab dua puluh dalapan jeung dua puluh salapan, tempat éta metodologi digambarkeun minangka “line upon line.” Dina 11 Séptémber 2001, malaikat anu perkasa tina Wahyu dalapan belas turun, sarta ku kituna anjeunna ngulang deui panurunan anu geus dilakukeunana dina 11 Agustus 1840. Dina duanana kajadian éta, sanggeus panurunanna, Babul diidentifikasi minangka geus rubuh, sarta aya panggero, jeung engké deui bakal aya panggero deui, pikeun maranéhna anu masih aya dina pakumpulanana supaya kaluar. Dina duanana kajadian éta, éta peristiwa anu ngeusi ramalan miboga pangaruh ka sakuliah dunya, sabab sakumaha béja malaikat kahiji dibawa ka “every mission station in the world” dina taun 1840, sakuliah dunya kapangaruhan sarta ngartos kana kajadian 11 Séptémber 2001. Ramalan anu kacumponan dina 11 Agustus 1840 téh mangrupa ramalan anu nétélakeun yén aya panahan anu ditumpangkeun kana Islam tina cilaka kadua, sarta langsung sanggeus 11 Séptémber 2001 hiji panahan ditumpangkeun kana Islam tina Cilaka katilu.

11 Agustus 1840 ngawakilan penguatan tina amanat anu dibuka segelna dina waktu ahir taun 1798, sarta 11 Séptémber 2001 ngawakilan penguatan tina amanat anu dibuka segelna dina waktu ahir taun 1989. Aturan utama tina gerakan malaikat kahiji dikukuhkeun dina 11 Agustus 1840, sarta aturan éta nyaéta prinsip sapoé pikeun sataun. Aturan utama tina gerakan malaikat katilu dikukuhkeun dina 11 Séptémber 2001. Aturan éta nyaéta yén bebeneran diteguhkeun ku cara mawa “baris kana baris,” anu némbongkeun yén ahir digambarkeun ku awal, jeung yén sajarah ngulang deui. Kajadian nubuat tanggal 11 Séptémber 2001 henteu ngan ukur diteguhkeun ku kecap-kecap langsung ti Sister White, tapi anu leuwih penting ku kanyataan yén kajadian-kajadian éta sampurna sajarah jeung waymark anu sarua dina sajarah Millerite. Anu diakuan dina kajadian 11 Agustus 1840 téh lain utamana minangkana minuhan nubuat, tapi leuwih kana katuhanan metodologi anu diadopsi ku Miller jeung para rerecanganana.

“Eta kajadian luyu pisan jeung nubuatna. Nalika ieu jadi kanyahoan, balaréa jadi yakin kana benerna prinsip-prinsip panapsiran nubuat anu ditarima ku Miller jeung para sasamana, sarta hiji dorongan anu luar biasa dipasihkeun ka gerakan Advent. Jalma-jalma anu boga élmu jeung kalungguhan ngahiji jeung Miller, boh dina ngawawar boh dina medalkeun pamadeganana, sarta ti taun 1840 nepi ka 1844 pagawéan éta gancang sumebar.” *The Great Controversy*, 335.

Dina tanggal 11 Séptémber 2001, nalika hujan ahir mimiti diukur, “perdebatan” téh nya éta, tur nepi ka kiwari kénéh, ngeunaan metodologi anu leres atawa anu palsu. Nubuat-nubuat gerakan Millerite dipidangkeun dina bagan 1843 jeung bagan 1850, anu ku Sister White disahkeun minangka anu dirancang ku Gusti, sarta ogé minangka panggenepan Habakuk pasal dua. Pekabaran urang Millerite anu dihasilkeun ku “prinsip-prinsip panapsiran nubuat anu diadopsi ku

Miller jeung para baturna, jeung” anu satuluyna ngahasilkeun “dorongan anu endah pisan” anu masihan kakawasaan ka pekabaran Midnite Cry, geus digambarkeun dina dua bagan suci éta. Nubuat-nubuat anu digambarkeun dina dua bagan suci éta diidentifikasi sarta ditetepkeun ku aturan-aturan nubuat Miller. Bagan-bagan éta mangrupikeun panggenepan parentah dina Habakuk pikeun ngagambarkeun sacara visual nubuat-nubuat anu geus ditetepkeun ku métodologi Miller dina “tables,” dina wangun jamak. Habakuk pasal dua ngidentifikasi sarta aya patalina langsung jeung “perdebatan” dina Yesaya pasal dua puluh tujuh.

Abdi rek nangtung dina tempat pangjagaan, sarta nempatkeun diri dina munara, jeung rek ngawaskeun pikeun ningali naon anu ku Anjeunna bakal diucapkeun ka abdi, jeung naon anu kudu ku abdi diwangsulkeun nalika abdi dipapatahan. Habakuk 2:1.

Kecap “reproved” dina éta ayat hartina ‘dipaparin bantahan ku pasulayan.’ Habakkuk, anu ngawakilan duanana para jaga tina gerakan malaikat kahiji jeung katilu, bakal dipasulayan, sarta anjeunna hayang ngartos naon anu kudu dijawabna nalika pasulayan éta dimimitian. Jawaban dina sajarah malaikat kahiji nyaéta ngaluarkeun dua bagan suci, sarta jawaban dina sajarah gerakan malaikat katilu nyaéta ngaluarkeun runtuyan nubuatan anu dijudulan, Habakkuk’s Two Tables. Bagan-bagan jeung runtuyan éta diwangun dumasar kana métodologi anu diwakilan dina masing-masing sajarah éta. Dina Habakkuk, métodologi éta ngawakilan naon anu dipaké ku para jaga pikeun netepkeun éta amanat, sarta éta ogé nandaan perkara anu “dipasulayan,” anu satuluyna ngahasilkeun dua golongan panyembah.

Abdi rek nangtung dina pangawal abdi, sarta nempatkeun diri dina munara, jeung rek ngawas ningali naon anu ku Mantenna bakal diucapkeun ka abdi, sarta naon anu kudu ku abdi dijawab nalika abdi dipapatahan. Jeung PANGERAN ngawaler ka abdi, sarta ngandika, Tulis éta titingalian, jeung écéskeun dina loh-loh, supaya sing saha anu maca éta bisa lumpat. Sabab éta titingalian masih keur waktu anu geus ditangtukeun, tapi dina ahirna éta bakal nyarita, sarta moal ngabohong; sanajan éta lila datangna, antosan éta; sabab éta pasti bakal datang, moal lila deui. Lah, jiwana anu ngagedéan diri téh henteu lempeng dina dirina; tapi jalma bener bakal hirup ku iman-Na. Habakkuk 2:1–4.

Hiji golongan dibenerkeun ku iman, sedengkeun golongan anu séjén jiwana diangkat luhur, sakumaha dilambangkeun ku urang Parisi jeung pangréa pajeg. Urang Parisi ngandelkeun hiji métodologi anu dumasar kana kabiasaan jeung tradisi, sarta urang Parisi ogé ngalambangkeun hiji sistem kaagamaan anu ngajaga pangawasaan kana dombana ku ngalaksanakeun hiji sistem hirarkis anu diparéntah ku jalma-jalma anu ngaku dirina umat pilihan Allah, jeung para pangabela bebeneran, tapi anu tungtungna milu dina panyaliban Sang Bebeneran. “Perdebatan” nubuat dina Yesaya pasal dua puluh tujuh, nyaéta ngeunaan métodologi biblika anu bener jeung anu palsu. Pihak-pihak anu silih lawan dina “perdebatan” éta nyaéta jalma-jalma anu nuturkeun métodologi Élia pikeun jaman éta, jeung sistem para ahli téologi anu geus lila ngadeg, anu dipatandakeun ku Sanhedrin dina mangsa Kristus.

Bab dua puluh tujuh nétélakeun yén “perdebatan” dimimitian nalika Anjeunna “nahan,” atawa nalika Allah ngabendung “angin-Na anu tarik,” dina “poé angin ti wétan.” “Dina ukuran, nalika éta mimiti maju, maneh bakal ngadebat jeung éta: Anjeunna nahan angin-Na anu tarik dina poé angin

ti wétan. Ku kituna ku ieu kajahatan Yakub bakal dipupus.” Kecap “dipupus” hartina dipaparin panebusan, sarta ngagambarkeun mupusna dosa dina pangadilan panyilidikan. Metodologi anu diperdebatkeun éta ngagambarkeun ujian anu kudu kaliwatan, lamun dosa umat Allah rék dipupus. Metodologi Elia minangka hiji ujian diwakilan dina sajarah Kristus, tempat urang geus dipélingkeun ti heula yén dina mangsa éta, jalma-jalma anu nampik amanat Yohanes Jurubaptis (anu ku Kristus diidentifikasi minangka Elia), moal bisa nampa mangpaat tina pangajaran Yesus.

Pesen hujan ahir dilambangkeun minangka pangajaran Yesus, sabab Anjeunna téh Sang Sabda, jeung leuwih ti éta, hujan ahir dilambangkeun minangka “panggegeran”, anu dihartikeun minangka “payuneun Gusti”.

Ku sabab kitu, maraneh kudu tobat jeung dibalikeun ka Allah, supaya dosa-dosa maraneh dipupus, supaya mangsa pangsegeran datang ti payuneun Gusti; sarta Mantenna bakal ngutus Yesus Kristus, anu ti heula geus diwawarkeun ka maraneh. Rasul-rasul 3:19, 20.

Adi White nétélakeun yén malaikat anu turun dina Wahyu pasal sapuluh, dina 11 Agustus 1840, “teu kirang ti Pribadi nyaéta Yesus Kristus.” Ku kituna, malaikat anu turun dina 11 Séptémber 2001 ogé “teu kirang ti Pribadi nyaéta Yesus Kristus.” Turunna-Na dina duanana sajarah nandakeun mimiti “perdebatan” nubuat ngeunaan metodologi anu leres atawa anu palsu, sabab éta dilambangkeun ku kitab dina panangan-Na anu diparéntahkeun ku Allah supaya didahar ku umat-Na. Nalika aya di Galilea, Yesus ngajar murid-murid yén maranéhna kudu ngadahar daging-Na jeung nginum getih-Na, sabab di dinya Anjeunna nyatakeun yén Anjeunna téh roti anu diturunkeun ti sawarga. Di dinya Anjeunna kaleungitan leuwih loba murid tibatan dina titik séjén mana waé dina palayanan-Na, jeung anu ninggalkeun, henteu kungsi mulang deui. Anu ninggalkeun éta ngalakukeun kitu sabab maranéhna milih nganalisis pangajaran-Na ku metodologi palsu, nyaéta nyokot kecap-kecap-Na dina harti literalna, tibatan nerapkeunana dina harti rohani anu leres. “Perdebatan” dina Yesaya dua puluh tujuh téh mangrupa tanda jalan nubuat anu miboga sababaraha saksi pikeun netepkeun yén éta ngawakilan hiji sistem analisis Alkitab anu geus mapan tur diaku, anu keur nyanghareupan metodologi anu dilambangkeun ku utusan Élias.

Ieu nandaan hiji titik nu tangtu dina laun-launna kaliwatna perjangjian heubeul jeung umat pilihan Allah, sarta mimitina hubungan perjangjian jeung maranéhna “anu baheula lain umat Allah.” “Perdebatan” éta, nu leuwih penting, ngagambarkeun mimiti hiji mangsa waktu anu ditungtungan ku hukum Minggu nu bakal geura datang. Alfa jeung Omega salawasna ngawakilan ahir babarengan jeung awal, sarta ku kituna éta pisan “perdebatan” jadi lambang salah sahiji dosa karuhun urang, anu kudu diaku jeung diungkabkeun, supaya nyumponan doa Imamat dua puluh genep.

Doa Daniel dina pasal salapan ngagambarkeun doa anu kudu dipanjatkeun dina panutup tilu satengah poé dina Wahyu sabelas. Mangsa éta digambarkeun dina Yesaya dua puluh tujuh minangka mangsa nalika “the defenced city shall be desolate, and the habitation forsaken, and left like a wilderness: there shall the calf feed, and there shall he lie down, and consume the branches thereof. When the boughs thereof are withered, they shall be broken off: the women come, and set them on fire: for it is a people of no understanding: therefore he that made them will not have

mercy on them, and he that formed them will show them no favour.”

Dua saksi téh dipintonkeun “teu dipaparin kurnia,” sabab maranéhna ngawawarkeun hiji ramalan palsu anu ngawanohkeun mangsa “padang gurun” salila tilu satengah poé. Tuluy maranéhna jadi “bangsa anu teu boga pangarti,” sanajan saméméhna maranéhna kungsi jadi “kota anu dipager.” Kota éta tuluy jadi “tandus” jeung hiji “padumukan” anu “ditinggalkeun”. Eta jadi tulang-tulang garing nu paéh, ngagolér di jalan kota Sodom jeung Mesir. Nalika jalma-jalma paéh éta tuluy disaurkeun supaya hudang, maranéhna diuji ku dosa-dosa karuhun maranéhna, anu ngawengku “perdebatan” dina awal mangsa anu dimimitian ku dipaparin kakawasaanana talatah kahiji sarta ditutup ku datangna talatah katilu. Perdebatan éta nyaéta naha narima atawa nampik metodologi anu dilambangkeun ku Élias dina sajarah maranéhna. Dina taun 1863, karuhun Adventisme nampik talatah “tujuh kali” ti Musa, anu geus dipidangkeun ku Élias.

Mimiti dina bulan Juli 2023, dahan-dahan nu garing dina Yesaya dua puluh tujuh kudu mutuskeun naha maranéhna rék ngulang dosa-dosa garéja di Galilea, jeung sajarah taun 1863, kitu deui sajarah 11 Séptémber 2001. Nolak métodologi nu diwakilan ku Habakuk pasal dua, jeung Yesaya dua puluh tujuh, sarta ku Élia, Yohanes Pembaptis, jeung William Miller, hartina ngulang dosa-dosa karuhun urang, tibatan meunang mangpaat tina conto-conto suci anu geus kacatet pikeun maranéhna anu ka maranéhna ahir dunya geus datang.

Ayeuna sagala hal ieu karandapan ku maranéhna jadi conto; sarta geus dituliskeun pikeun pangwawadian ka urang, anu ku maranéhna ahir jaman geus nepi. Ku sabab éta, sing saha anu nyangka yén manéhna nangtung, kudu awas ulah nepi ka ragrag. Teu aya cocoba anu tumiba ka maranéh iwal ti anu ilahar ka manusa; tapi Allah satia, anu moal ngantep maranéh dicobaan ngaleuwihan pangabisa maranéh; sabalikna, bareng jeung cocoba éta, Mantenna ogé baris maparin jalan pikeun luput, supaya maranéh sanggup nahanana. Ku sabab éta, dulur-dulur anu kacida dipikanyaah ku sim kuring, jauhan panyembahan brahala. Kami nyarita ka aranjeun salaku jalma-jalma anu wijaksana; timbang-timbanglah naon anu ku kami diucapkeun. 1 Korinta 10:11–15.

Métodologi suci netepkeun amanat Ceurik Tengah Peuting, nyaéta amanat hujan panungtungan. Eta amanat, lamun didahar sacara rohani, ngahasilkeun pangalaman anu saluyu, sakumaha pasti dahareun kacang-kacangan Daniel jeung tilu sobatna anu satia ngahasilkeun raray anu leuwih éndah jeung awak anu leuwih gendut. Tapi dina Habakuk pasal dua, batu sandungan pikeun jalma-jalma anu nolak tawaran dipajustificasi ku iman téh nyaéta kasombongan, anu nyegah maranéhna neruskeun pikeun nyaho ka PANGERAN. Lamun kungsi aya mangsa nalika umat Allah teu bisa deui nunda pagawean narima metodologi anu sajati, jeung ngadahar amanat tina panangan malaikat, nya éta ayeuna!

“Urang teu meunang nungguan hujan pangpungkasna. Eta keur datang ka sakur anu daek ngakuan tur narima embun jeung hujan-hujan rahmat anu murag ka urang. Lamun urang ngumpulkeun remah-remah cahaya, lamun urang ngahargaan welas asih Allah anu pasti, anu resep lamun urang percanten ka Mantenna, mangka unggal jangji bakal kalaksanakeun. ‘Sabab sakumaha bumi ngaluarkeun pucukna, jeung sakumaha kebon nyababkeun anu ditebar di jerona tumuwuh; kitu deui PANGERAN Allah bakal nyababkeun kabeneran jeung puji-pujian

tumuwuh di payuneun sakumna bangsa-bangsa.’ Yesaya 61:11. Sakuliah bumi kudu dieusian ku kamulyaan Allah.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, jilid 7, 984.

Sabda nubuat Allah parantos nandakeun yén nalika gedong-gedong ageung di Kota New York diruntuhkeun, malaikat dina Wahyu dalapan welas bakal turun, sareng “Wahyu dalapan welas, ayat hiji dugi ka tilu bakal kacumponan.” Yesaya dua puluh tujuh nandakeun waktos éta minangka “poé angin wetan,” sarta éta téh waktos nalika “angin nu kasar” ditahan. “Ku ukuran, nalika éta mimiti kaluar, Anjeun bakal ngabantah jeung éta: Anjeunna nahan angin-Na anu kasar dina poé angin wetan.” Sister White nandakeun waktos anu sarua pisan.

“Dina mangsa éta, nalika pagawéan kasalametan keur réngsé, kasusah bakal datang ka bumi, sarta bangsa-bangsa bakal murka, nanging bakal ditahan sangkan henteu ngahalangan pagawéan malaikat katilu. Dina mangsa éta, ‘hujan panungtungan,’ atawa panyegeran ti payuneun Gusti, bakal datang, pikeun maparin kakawasaan ka sora tarik malaikat katilu, sarta nyiapkeun jalma-jalma suci sangkan tetep ngadeg dina mangsa nalika tujuh bala panungtungan bakal dicurahkeun.” Early Writings, 85.

Kakuatan anu ngambekkeun bangsa-bangsa sumping nalika hujan panungtungan mimiti murag. Tapi pas kakuatan éta ngambekkeun bangsa-bangsa, éta langsung ditahan, sabab Yesaya nyatet yén Anjeunna “nahan angin-Na anu tarik.” Angin anu tarik téh nyaéta angin ti wétan, sarta angin éta ditahan nalika hujan panungtungan mimiti ngaririncik, jeung pagawean kasalametan keur nutup. Pagawean panutupan kasalametan téh nyaéta mangsa pamasihan meterai. “Baris kana baris,” angin anu tarik, atawa angin ti wétan, anu ditahan salila pamasihan meterai ka saratus opat puluh opat rébu téh nyaéta opat angin dina Wahyu pasal tujuh.

Sanggeus eta hal, kuring ningali opat malaikat nangtung dina opat juru bumi, nahan opat angin bumi, supaya angin ulah niup ka bumi, atawa ka laut, atawa ka hiji tangkal ogé. Jeung kuring ningali malaikat séjén naék ti wetan, mawa meterai Allah anu hirup; sarta anjeunna sasauran ku sora tarik ka opat malaikat anu dipaparin kawenangan pikeun ngarusak bumi jeung laut, saurna, “Ulah ngaruksak bumi, boh laut, boh tatangkalan, saméméh kami nyégel abdi-abdi Allah urang dina tarang maranéhna.” Wahyu 7:1–3.

Panyegelan saratus opat puluh opat rébu éta dipralambangkeun ku asupna Kristus ka Yerusalem kalawan kameunangan. Di dinya Kristus, pikeun hiji-hijina kalina salila hirup-Na, tanggung kana kalde (lambang Islam), sarta Lasarus mingpin iring-iringan éta asup ka Yerusalem. Sister White netelakeun yén Lasarus téh lambang tina segel dina sajarah éta.

“Dina hal Anjeunna ngalambatkeun sumping ka Lasarus, Kristus miboga maksud rahmat ka jalma-jalma anu can narima Anjeunna. Anjeunna cicing heula, supaya ku ngahirupkeun deui Lasarus tina nu maraot Anjeunna tiasa maparin ka umat-Na anu nekad jeung teu percaya éta hiji bukti deui yén saéstuna Anjeunna téh ‘hudangna deui, jeung kahirupan.’ Anjeunna teu tega mupus sakabéh pangharepan pikeun umat éta, domba-domba anu malarat jeung nyasar ti kulawarga Israil. Hate-Na remuk ku lantaran kakerasan maranéhna anu teu daék tobat. Dina rahmat-Na, Anjeunna netepkeun rék maparin ka maranéhna hiji bukti deui yén Anjeunna téh Nu Mulangkeun, hiji-hijina Pribadi anu sanggup mawa kahirupan jeung kaabadian kana caang. Ieu kudu jadi bukti anu para imam moal bisa salah napsirkeun. Ieu sababna Anjeunna

ngalambatkeun angkat ka Bétania. Mujijat anu pangluhurna ieu, nyaéta ngahirupkeun deui Lasarus, kudu nempatkeun segel Allah kana karya-Na jeung kana pangakuan-Na kana keallahan.” *The Desire of Ages*, 528, 529.

Mangsa panyangkaan anu dimimitian dina 18 Juli 2020 dilambangkeun ku Kristus anu ngantosan saméméh Anjeunna ngahudangkeun Lasarus. Mangsa panyangkaan dina Wahyu pasal sabelas lekasan dina ahir tilu satengah poé. Dina poé-poé éta, dua saksi téh ngagolér maot di jalan. Jeung sakumaha Lasarus kudu dihudangkeun deui sanggeus mangsa panyangkaan, kitu ogé dua saksi Yohanes. Sanggeus dihudangkeun deui, maranéhna mingpin iring-iringan asup ka Yerusalem, ngalambangkeun “meteré Allah,” jeung “mujijat pangmakuta” anu nyaksian kailahian Kristus. Kabangkitan éta nandakeun kacindekan panyegelan saratus opat puluh opat rébu, anu lumangsung nalika opat angin, angin wetan, angin ribut, anu sumping dina 11 Séptémber 2001, keur ditahan.

Dina jam anu mangrupa hukum Minggu, eta angin-angin dileupaskeun pikeun ngadatangkeun panghukuman pambalasan ka sato bumi dina Wahyu tilu welas. Ayeuna oge eta geus mimiti nyelip ngaliwatan ramo-ramo opat malaikat anu keur nahanana salila mangsa panyegelan. Salah sahiji rujukan anu pangjero jeung pangjembar maknana dina Roh Nubuat anu patali jeung poé angin ti wetan kapanggih dina Testimonies, jilid salapan. Jilid eta dimimitian ku kecap-kecap anu diilhamkeun dina kaca sabelas, jadi sacara simbolis dimimitian dina “salapan-sabelas”. Judul babna nyaeta, “The Final Crisis”, tapi eta oge bab kahiji tina hiji bagian anu dijudulan, “For the Coming of the King”.

Teu aya bukti yén bagéan jeung judul éta pasal dihaja dimanipulasi ku para éditor anu ngahimpun éta jilid, nanging datangna Sang Raja téh gampang kawanoh minangka datangna panganten lalaki, anu dina misil sapuluh parawan lumangsung babarengan jeung krisis tengah wengi anu ditimbulkeun dina diri para parawan ku ayana atawa teu ayana minyak dina bejana maranéhna. Krisis tengah wengi anu ayeuna keur sumping téh, sakumaha anu diwakilan ku éta judul—krisis panungtungan pikeun sapuluh parawan. Dina éta krisis maranéhna nembongkeun naha maranéhna miboga minyak, atawa henteu. Minyak téh lain saukur Roh Suci, tapi sacara tepat dihartikeun minangka Roh Suci, jeung ogé minangka amanat anu leres, jeung ogé minangka watak anu leres.

Métodologi anu leres netepkeun warta anu leres ngeunaan Ceurik Tengah Peuting, sarta éta warta, lamun ditarima jeung dilaksanakeun, ngahasilkeun tabiat anu leres. Tabiat éta dina krisis panungtungan téh nyaéta tabiat anu narima segel Allah. Prosés nyégel umat Allah dimimitian nalika datangna poé angin ti wétan, dina 11 Séptémber 2001. Warta dina mangsa éta tuluy kudu didahar. Naha dahar atawa henteu dahar digambarkeun ku “perdebatan” dina Yesaya, jeung ogé ku patalékan Habakuk ngeunaan naon anu kudu dijawab ku para panjaga dina éta paséa pamadegan. Waktu nungguan dina Mateus dua puluh lima jeung Habakuk ditungtungan ku gambaran ngeunaan dua golongan anu nyembah. Waktu nungguan, anu digambarkeun ku tilu satengah poé dina Wahyu pasal sabelas, geus méh réngsé.

Mangsa tunda éta ogé dilambangkeun dina awal bab dina jilid kasalapan, ku hiji petikan tina Ibrani, di mana Paulus ngaparafrasekeun ayat kaopat tina Habakuk pasal dua. Rujukan Paulus nempatkeun Habakuk dua dina gerakan malaikat katilu, sabab dina sajarah éta Kristus ngalih ka

Tempat Nu Mahasuci, sarta dina sajarah éta cahaya palayanan-Na minangka Imam Agung dinyatakeun, sarta dina kitab Ibrani Paulus nganyatakeun panyingkepan anu pangécésna ngeunaan palayanan Kristus minangka Imam Agung dina Firman Allah.

Habakkuk dua dina gerakan malaikat kahiji can acan ngakuan gerakan Kristus asup ka Tempat Mahasuci Pisan, sabab éta teu kajadian nepi ka ahir pangwawaran Panjerit Tengah Peuting. Mangsa ngadagoan anu dirujuk ku Paulus téh mangsa ngadagoan dina Habakkuk jeung Mateus, tapi éta nyaéta mangsa ngadagoan anu bakal dimimitian dina 18 Juli 2020. Ayat panungtung Habakkuk dua ngawakilan kacindekan Panjerit Tengah Peuting dina sajarah Millerite, jeung datangna malaikat katilu:

Nanging PANGERAN aya di Bait-Na anu suci; sing sapeuting jagat cicingeun di payuneun Mantenna. Habakuk 2:20.

Kasaksian, jilid kasalapan, nekenkeun, dimimitian dina kaca sabelas (salapan-sabelas), pasemon ngeunaan sapuluh parawan, mangsa katundaan jeung patalina jeung Habakuk sarta Mateus, jeung krisis panungtungan sarta 11 Séptémber 2001, nalika perdebatan nubuat ngahontal waktuna.

“Bagian 1—Keur Kadatangan Sang Raja

“‘Sakeudeung deui, sarta Anjeunna anu bakal sumping, tangtu sumping, sarta moal ngalambatkeun.’ Ibrani 10:37.

“Krisis Pamungkas”

“Urang keur hirup dina mangsa panungtungan. Tanda-tanda jaman anu gancang pisan kalaksanakeun nyatakeun yén kadatangan Kristus geus caket pisan. Poe-poe anu ku urang keur dijalan téh khidmat jeung penting. Roh Allah saeutik-saeutik, tapi pasti, keur ditarik tina bumi. Bala-bala jeung hukuman geus mimiti tumiba ka jalma-jalma anu ngaremehkeun anugerah Allah. Musibah di darat jeung di laut, kaayaan masarakat anu teu ajeg, béja-béja pikasieuneun ngeunaan perang, téh mangrupa tanda anu ngingetkeun. Eta ngaramalkeun kajadian-kajadian anu bakal datang, anu kacida gedéna.”

“Agénsi-agénsi kajahatan keur ngahijikeun kakuatanana sarta ngukuhkeun dirina. Maranéhna keur nguatkeun diri pikeun krisis gedé panungtungan. Parobahan-parobahan gedé baris geura lumangsung di dunya urang, sarta gerakan-gerakan pamungkas bakal lumangsung kalayan gancang.”

Kaayaan kaayaan di dunya némbongkeun yén mangsa-mangsa kasusah geus caket pisan ka urang. Koran-koran sapopoé pinuh ku tanda-tanda ngeunaan hiji pasalia anu pikasieuneun dina mangsa nu moal lila deui. Perampokan anu wani jeung ngagulkeun geus remen kajadian. Mogok geus jadi hal anu ilahar. Maling jeung rajapati dipilampah di mana-mana. Jalma-jalma anu kasurupan ku roh-roh jahat nyabut nyawa lalaki, awéwé, jeung barudak leutik. Jalma-jalma geus kabéngbat ku kajahatan, sarta sagala rupa kajahatan marajalela.

“Musuh geus hasil nyasabkeun kaadilan jeung ngeusian hate manusa ku kahayang pikeun kauntungan diri sorangan.

“Kaadilan nangtung jauh: sabab bebeneran geus rubuh di jalan, jeung kajujuran teu bisa asup.’ Yesaya 59:14. Di kota-kota gedé aya balaréa nu hirup dina kamiskinan jeung kasangsaraan, ampir teu boga dahareun, panyumputan, jeung pakean; sedengkeun di kota-kota éta kénéh aya jalma-jalma nu miboga leuwih ti nu dipikahayang ku haté, nu hirupna mewah, ngabelanjakeun artana pikeun imah-imah anu dihias beunghar, pikeun panghias diri pribadi, atawa anu leuwih goréng deui, pikeun nyugemakeun hawa nafsu indrawi, pikeun inuman keras, bako, jeung hal-hal séjén anu ngaruksak kakuatan uteuk, ngabalangsak pikiran, jeung ngahinakeun jiwa. Ceurik umat manusa anu kalaparan naék ka payuneun Allah, sedengkeun ku sagala rupa panindesan jeung pamalakan jalma-jalma numpukkeun kabeungharan anu kacida gedéna.”

“Dina hiji mangsa, nalika aya di Kota New York, dina usum peuting kuring dipapatahan pikeun nenjo gedong-gedong anu naék, lanté demi lanté, ka arah langit. Gedong-gedong ieu dijamin tahan seuneu, sarta didirikeun pikeun ngamulyakeun nu boga jeung nu ngawangunna. Beuki luhur jeung beuki luhur deui gedong-gedong ieu naék, sarta di jerona dipaké bahan anu pangmahalna. Maranéhna anu boga éta gedong-gedong henteu nanya ka dirina sorangan: ‘Kumaha carana urang bisa pangsaéna ngamulyakeun Allah?’ Gusti henteu aya dina pikiran maranéhna.”

“Abdi ngira: ‘Aduh, muga-muga jalma-jalma anu ku cara kieu keur nanemkeun harta banda maranéhna tiasa ningali lampahna sakumaha Allah ningalina! Maranéhna keur numpuk gedong-gedong anu megah, tapi kacida bodoanana dina paningal Panguasa jagat raya téh sagala rarancang jeung rekayasa. Maranéhna henteu nalungtik kalawan sakumna kakuatan hate jeung pikiran kumaha carana maranéhna tiasa ngamulyakeun Allah. Maranéhna geus leungit tina pangimeutan kana hal ieu, nyaéta kawajiban manusa anu pangheulana.”

“Nalika gedong-gedong jangkung ieu diadegkeun, nu boga-bogana suka bungah ku kareueus pinuh ku ambisi yén maranéhna boga duit pikeun dipaké nyugemakeun diri sorangan jeung nimbulkeun sirik dina tatanggana. Loba tina duit anu ku maranéhna dipaké pikeun nanjeurkeun kitu téh dicangking ku pamaksaan, ku neken sarta meres nu miskin. Maranéhna poho yén di sawarga aya catetan ngeunaan unggal urusan dagang; unggal pasatujuan anu teu adil, unggal lampah panipuan, kacatet di dinya. Waktuna bakal datang nalika dina panipuan jeung kalalaworaan maranéhna, manusa bakal ngahontal hiji titik anu ku Gusti moal diidinan pikeun kaliwatan, sarta maranéhna bakal diajar yén aya watesna kasabaran Yéhuwa.”

“Pamandangan anu salajengna ngaliwat di payuneun kuring nyaéta hiji kaayaan seuneu anu ngagero waspada. Jalma-jalma ningali ka gedong-gedong jangkung anu disangka tahan seuneu sarta nyebut: ‘Ieu sampurna aman.’ Tapi gedong-gedong éta béak dihakan ku seuneu saolah-olah dijieun tina tar. Mobil-mobil pemadam seuneu teu sanggup nanaon pikeun nahan karuksakan éta. Para patugas pemadam seuneu teu mampuh ngajalankeun alat-alatna.”

Testimonies, jilid 9, 11–13.

“Perdebatan” anu lumangsung ngeunaan metodologi dina awal jaman anu dilambangkeun ku Daniel pasal hiji; sarta ogé dilambangkeun ku Daniel pasal hiji nepi ka tilu; sarta ogé dilambangkeun ku sajarah anu dimimitian dina 11 Agustus 1840; sarta ogé dilambangkeun dina sajarah Yohanes pasal genep, dina krisis di Galilea; sarta ogé dilambangkeun ku sajarah 11 Séptémber 2001 (nepi ka 18 Juli 2020), ayeuna keur diulang deui, lain dina Adventisme sacara

lega, tapi di antara tulang-tulang paéh anu garing anu keur dihudangkeun tina kalélérana ku hiji “sora” anu ngajerit di padang gurun.

Urang baris neraskéun ngulik metodologi anu mangrupa hujan panungtung, sakumaha digambarkeun dina Yesaya pasal dua puluh dalapan jeung dua puluh salapan, dina artikel urang salajengna.

Geus kuring ngadangu sora Gusti, ngandika, “Saha anu ku Kami kudu diutus, jeung saha anu rek indit pikeun Kami?” Tuluy saur kuring, “Teu abdi; utus abdi.” Mangka Anjeunna ngandika, “Indit, sarta bejakeun ka bangsa ieu, ‘Maranéh saéstuna ngadéngé, tapi henteu ngarti; maranéh saéstuna ningali, tapi henteu nyurahan.’ Jadikeun haté bangsa ieu kandel, jadikeun ceulina beurat, sarta peureumkeun panonna; supaya maranéhna ulah ningali ku panonna, ulah ngadéngé ku ceulina, ulah ngarti ku haténa, tuluy tobat, sarta disageurkeun.” Tuluy saur kuring, “Gusti, dugi ka iraha?” Jeung Anjeunna ngawaler, “Nepi ka kota-kota jadi ruruntuhan, taya pangeusi, jeung imah-imah taya jalma, sarta tanahna jadi suwung pisan. Jeung Gusti geus ngasingkeun jalma-jalma ka jauh, sarta aya paninggalan anu kacida gedéna di tengah-tengah nagri. Tapi di jerona masih bakal aya sapersapuluh, sarta éta bakal balik deui, tuluy bakal dihakan; saperti tangkal teil jeung saperti tangkal ek, anu tunggulna tetep aya, lamun daunna ragrag: kitu ogé bibit suci bakal jadi tunggulna.” Yesaya 6:8–13.